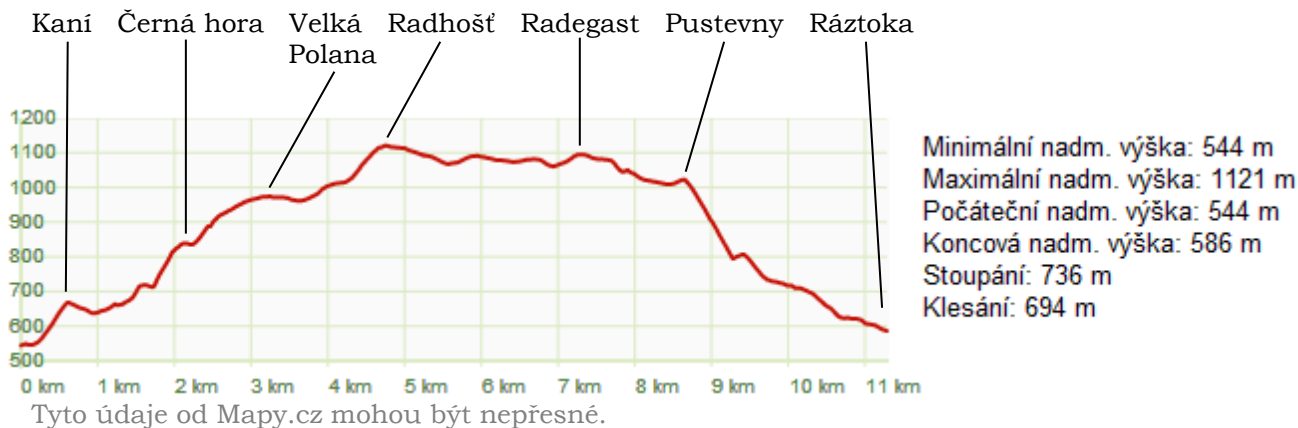

RADHOŠŤSKÁ HŘEBENOVKA

(modrá)

Pindula, sedlo, BUS	552m	0 km
Černá hora, rozc.	885m	2,5 km
Radhošť, kaple	1129m	5,0 km
Radhošť, hřeben, rozc.	1080m	6,0 km
Radegast, socha	1105m	7,5 km
Pustevny, chaty	1010m	9,0 km
Ráztoka, lanovka	610m	12,0 km

START

sedlo Pindula

BUS zastávka Trojanovice, Na Pinduli

CÍL

Ráztoka

BUS zastávka Trojanovice, rest. Ráztoka

TURISTICKÉ INFORMACE

Pindula je horské sedlo se stejnojmennou osadou ležící mezi masivem Veřovických vrchů a Radhoštěm. Kromě toho, že zde vede hlavní silniční tah z Rožnova p.R. do Frenštátu p.R. a dělí se tu okresy i kraje, má na Pindule své místo především oblíbená restaurace Zbojnická koliba. Z odpočívadla je výhled do poměrně širokého okolí, částečně na Frenštát p.R., do Trojanovic, na horu Ondřejník (964m), do dále na Lysou horu (1323m) s vysílačem na vrcholu, částečně na Noříčů horu (1047m) a hlavně na Radhošť (1129m), též obdařený vysílačem, kam povedou vaše příští kroky. Dopravit se sem můžete některým z četných autobusových spojů Frenštát p.R. – Rožnov p.R. Hned vedle zastávky stojí v břehu rozcestník **Pindula, sedlo, BUS (552m)**.

Modré hroty ukazatele s přidávným popiskem „E3“ se rozpažují 4km na Malý Javorník a 2,5km na Černou horu. Pro vás platí varianta druhá, pročež vylezete poblíž rozcestníku na louku a zamíříte si to úzkým chodníčkem šikmo vzhůru k okraji lesa. Odtud naproti přes údolí uvidíte v plné kráse vrch Kyčera (875m) či v dále Červený kámen (690m) a Tichavskou hůrku (544m).

Hned za prvními stromy začíná ostřejší stoupání do vršku Kaní (677m). Je to klasická lesní výlezovka, sem tam nějaký kámen. Z vrcholu je průsekem pěkně vidět na protější oblou Velkou Polanu (980m), v zemi jsou zabořené milníky označující hranici okresu, avšak nic jiného tu není a travnatá stezka stejně rychle zase klesá po opačné straně kopce dolů. V sedle pod Kaním se nachází dřevěné posezení a též rozcestí pěti lesních cest. Po té vlevo byste sešli opět na Pindulu, ta ostře vpravo po delší chvíli přichází na Horní Paseky u Rožnova a ta rovně, kam ukazuje dřevěná šipka s nápisem „Radhošť“, kopíruje liniíovou čáru okresu a prudce stoupá kamsi k vrcholu Velké Polany. Modře značená stezka je však ta poslední. Směřuje doprava, má zpevněný povrch, mírný sklon a kdybyste po ní šli dostatečně dlouho, obtočíte vršek Černá hora (884m) a na Velkou Polanu se nakonec dostanete taky. Bohužel, značka po pár stech metrech trochu zmatkuje. Pěkné značení mizí a vlevo na stromě se místo toho objevuje velmi zašlá modrá značka vedoucí kamenitou strouhou vzhůru. Nedoporučuji tudy však chodit. Je to jen zarostlá nefunkční zkratka plná komárů a much. Ta široká cesta totiž po chvílce navazuje na jinou širokou lesní pěšinu a teprve tou se vydává vzhůru.

Stoupání do úbočí Velké Polany je náročné. Svah je zalesněný, spatřit lze akorát jednou nakrátko Kyčeru. Stezka přechází do velké levotočivé serpentýny, stoupá trochu méně ostře, znova se stáčí, zakrátko dokonce na okamžik prochází kamenitým dolíkem, který vymylely jarní vody, a poté již přichází k ukazateli **Černá hora, rozc. (885m)**. Tady se modrá značka střetává se 6,5km dlouhou červenou značkou z centra Rožnova, aby spolu nyní pocestné navigovaly posledního 2,5km k vrcholu Radhoště. Přimo u rozcestníku můžete posedět na lavičkách a také se občerstvit z upraveného horského pramene.

Po cca 100 stoupavých metrech vás to vyhodí na hlavním hřebeni. Tady se setkáte s příčně jdoucí širokou lesní cestou, po níž byste zprava přišli, kdybyste obtáčeli Černou horu. Modročervená značka se zde lomí doleva a už mírnějším stoupáním míří přes pár pasínek rovnou na Velkou Polanu (980m). Její nejvyšší bod je terénně velmi nenápadný, avšak přehlédnout se nedá. Nahore totiž je malé prostranství s několika předměty. Zaprvé je to umazaná cedule hlásající zákaz skládky, zadruhé kamenný patník s popiskem „TP“, což by mělo být topografické označení vrcholu, zatřetí cedule národní přírodní rezervace (NPR) a nakonec hraniční kámen. Tento hraniční kámen je pomalován barvami turistického značení, ovšem když si jej dobře prohlédnete, na jeho čtyřech stěnách najdete text vyznačující názvy obcí, pod něž katastrálně jednotlivé strany hory spadají: „RpR“ – Rožnov pod Radhoštěm, „DB“ – Dolní Bečva a „T“ – Trojanovice. Tímto bodem rovněž prochází hranice Zlínského kraje, resp. okresu Vsetín, kam patří Rožnov a Dolní Bečva, a Moravskoslezského kraje, resp. okresu Nový Jičín, kam územně patří obec Trojanovice. Na čtvrté straně patníku pak je psáno „LP 1940“.

Následujícího cca 0,5km se jde po příjemné rovině. Jen co vylezete zpoza stromů, ocitáte se v širokém prostoru, odkud Radhošť skýtá velmi fotogenický pohled k vrcholu, na němž už lze rozeznat patrovou budovu s televizním vysílačem, tmavou dřevěnou kapli sv. Cyrila a Metoděje a přilehlou sjezdovku s vlekem. Zajímavosti této lokality v sedle mezi Velkou Polanou (980m) a vrcholem Radhoště (1129m) jsou dvě. První je málo známá puklinová **jeskyně Velká Volárka** nacházející se vpravo v úbočí pod hřebenem, hluboká je ale jenom 3m a široká 2m. O jeskyni však hovořím proto, že jich bylo na Radhošti zatím objeveno 8 a tato spolu s jeskyní Cyrilkou na Pustevnách vyvolávala v minulosti u odborníků největší spekulace. Druhou zajímavostí je již zmiňovaná **NPR Radhošť**. Jako u jiných podobných rezervací v Beskydech, i tady jsou motivem ochrany lesní porosty. NPR se táhne po prudkých severních svazích Radhoště od Velké Polany po zelený turistický chodník při hřebeni, vyhlášena byla roku 1955 a zaujímá plochu 144,93ha. Dříve na celém hřbetu Radhoště probíhala intenzivní pastva, která měla vliv na stav okolních lesů. Umělé zalesnění kosodřevinou v hřebenových partiích bylo provedeno kolem roku 1930. Před rozšířením rezervace v roce 1989 byly pod vrcholem provedeny podsadby smrku pichlavého a borovice kleče. K narušení jižního okraje větrem došlo po výstavbě svážnice. Souvislejší nahodilá těžba byla soustředěna na západním okraji po napadení kůrovcem v r. 1992. Péče o území směřuje k postupnému odstranění nepůvodních dřevin, úpravě druhové skladby a doplnění chybějících dřevin přirozené druhové skladby. V nejvyšších polohách rezervace je dominantou bylinného patra papratka horská, čípek objímavý, bika lesní, sedmikvítek evropský, kyseláč horský a druhy vysokobylinných niv, např. kamzičník rakouský, kýchavice bílá Lobelova či mléčivec alpský. Západokarpatský endemit, kyčelnice žláznatá (*dentaria glandulosa*), zde má nejvýše položenou lokalitu (1000m.n.m.) v západní části Beskyd.

Ze sedla počíná značená stezka opět výrazně stoupat, ale jen k dolní stanici vleku, kde nastává krátké zmírnění, a pak následuje náročný výstup po okraji sjezdovky ke kapli, před jejímž vchodem je umístěn rozcestník **Radhošť, kaple (1129m)**. Právě za sebou máte 5km a před sebou 1km k ukazateli na hřebeni Radhoště. Co teď můžete vidět kolem sebe? Tak především je to výhled na nejvyšší vrcholy Beskyd. Podle počasí a ročního období jsou odtud vidět Pustevny (1010m), Tanečnice (1084m), z níž vybíhá dlouhé rameno Noříčí hory (1047m) a menšího Okrouhlého (986m), za nimi leží výrazné vrcholky Čertův mlýn (1205m) a Kněhyně (1257m) s výčnělkem Velké Stolové (1049m), vrcholová partie Smrku (1276m) a základní silueta Lysé hory (1323m). Na opačné straně, směrem odkud jste přišli, lze v hřebeni Radhoště pozorovat zalesněnou Velkou Polanu (980m) a modravé kulisovité hřbítky Veřovických vrchů, jejichž nejvyšší vrchol, Velký Javorník (918m), který se zvedá nad Frenštátem p.R., odtud jako jediný vidět není. Co spatřit lze, je podlouhlá Kyčera (875m), za ní Kamenárka (859m) přecházející zvolna do rozsochy Úvěs (713m), za nimi oblá Dlouhá (859m) atd. Přehlédnout nelze ani televizní vysílač a jeho zázemí, k nimž jsem nenašla žádné zajímavé informace. Vzhledem k jeho umístění na vrcholu i k relativní blízkosti vysílače na Lysé hoře, se zdá být relevantní teorie, že zde byl postaven minulým režimem schválně, aby znehodnotil pohled na mnohem důležitější dominantu Radhoště – křesťanskou kapli sv. Cyrila a Metoděje.

Z historických zápisů a map víme, že poutní kaple tu stála už ve 2.pol. 18.stol. Ví se jen, že byla dřevěná, ale neznáme její podobu, ani dobu vzniku či zániku. Pravděpodobně ještě ve 30.letech 18.stol. došlo k výstavbě první dřevěné radhoštské kaple. Existenci dokládá korespondence o povolení stavby jménem hraběnky Ludoviky Žerotínské. Stavbu nynější **kaple sv. Cyrila a Metoděje** na vrcholu Radhoště navrhl roku 1881 člen frenštátské Občanské besedy Hynek Fiala. Nápad se ujal a začalo se s jeho zdoluhavou realizací. Náklady se tehdy odhadovaly na cca 10tis. zlatých. První sbírka vynesla 3,5tis. zl. Samotný papež Lev XIII. vysvětil pro budoucí kapli obraz Jana Sarkandera. V roce 1895 byl zakoupen další obraz, triptych Adolfa Liebschera Valašská Madona a s ním se uskutečnila cesta po Čechách a Moravě, jež vynesla 7,5tis. zl. 5.7. 1897 byl vysvěcen základní kámen. Pozemky k výstavbě darovali hrabě Rudolf Kinský a olomoucký biskup Theodor Kohn. Kaple tedy měla stát napůl na straně rožnovské a napůl na straně frenštátské (dnes katastry Dolní

Bečvy a Trojanovic). Kamenná stavba románsko-byzantského stylu byla provedena prostějovskou firmou podle plánů architekta Skibinského. Kaple je vyzdobena bílým mramorovým cyrilometodějským oltářem a v roce 1904 v ní byl postaven pravý boční oltář pro obraz Valašské Madony (originál byl později nahrazen kopií). V protilehlém oltáři je zavěšen obraz Piety. Kaple je ozdobena 8 bočními okny, jejichž mozaiky zobrazují jednak výjevy ze života Cyrila a Metoděje, jednak sv. Hedviky, sv. Ludmilu, sv. Jana Nepomuckého a sv. Václava. Dalších 8 kulatých oken s mozaikami je pod kopulí, jedno za hlavním oltářem. Touhu po sjednocení křesťanů symbolizuje nápis zevnitř nad vchodem. Dokončenou kapli vysvětil dne 11.9. 1898 olomoucký arcibiskup Theodor Kohn za přítomnosti cca 30tis. věřících z Čech, Moravy, Slezska a Uher. Bohužel, aby stavitelé ušetřili, použili na stavbu kaple kámen z okolí vrcholu. Ten byl však nekvalitní a snadno nasával vlhkost, proto při delších deštích vznikaly v kapli kaluže. K rozsáhlé rekonstrukci se přistoupilo v letech 1924-1926. Celá kaple byla omítnuta a pro lepší odolnost obložena dřevěným šindelem. Současně byla přistavěna dřevěná zvonice v řecko-uniatském stylu, která v létě slouží i jako turistická rozhledna. 5.7. 1927, u příležitosti 1100.výročí narození sv. Cyrila, byla kaple znovu vysvěcena. O rok později přišel kapli navštívit i T.G.M. V roce 1995 se podařilo kapli elektrifikovat. Další oprava přišla roku 2002, kdy bylo třeba v podstatě znovu zvonici postavit. Finance i dřevo poskytly desítky dárců – obce i soukromé osoby.

Projdete kolem kaple a v jejím zátylku naleznete **sousoší sv. Cyrila a Metoděje**. Toto sousoší, stejně jako socha Radegasta, je dílem sochaře Albína Poláška. Slavnostní předání soch veřejnosti se uskutečnilo 5.7. 1931, v den svátku obou věrozvěstů v rámci Slovanské pouti. Duté sousoší, 2,6m vysoké a vážící 8t, je ulito z bronzu a zdvihá se na žulovém podstavci vysokém 1,6m. Obráceno k východu pohlíží na Radegasta na protější vyvýšenině a vítá zároveň příchozí. Diváka uchvacuje klidem a mohutností, pomínu-li legračně vyleštěné palce na nohou obou věrozvěstů, jejichž přetření prý přináší štěstí. Žilnaté ruce ukazují, že oba jsou muži práce. Pohanský bůžek u jejich nohou je obrazem poraženého pohanství. V rozevřené knize, kterou drží Cyril, čteme hlaholským písmem počátek evangelia sv. Jana: „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh“. Metoděj ukazuje na písmo a pozdvihuje mezi glorioly trojramenný byzantský kříž. Obě postavy, s obnaženými hlavami a v sandálech, jsou přesně rozlišeny a charakterizovány. Cyril nezapře filosofa, mírně a soustředěně hledí ve svém mnišském hábitu, jeho tvář činí mladší dojem než Metoděje, již holohlavého, jenž s vyšším stářím dožil se také větších strastí. Jeho rysy jsou dramaticky vzrušené a jeví stopy bolesti, jichž zůstal Cyril předčasnou svou smrtí (ve 42 letech) ušetřen. Také arcibiskupská hodnost Metodějova vyznačena jest bohatším rouchem. Přítomnost věrozvěstů na Radhošti je sice pouze mýtická, ale značně zakořeněná. Na místě, kde nyní sousoší stojí, stál v minulosti kříž, od roku 1735 nejdříve dřevěný a od 26.7. 1805 vysoký kamenný. Ten ale nevydržel a byl jednou ze silných větrných bouří povalen. Z toho důvodu byl zmenšen podstavec a kříž postaven na levé straně u vstupu do kaple. Sádrový originál sousoší stojí ve vstupní části radnice ve Frenštátě p.R.

Velkoryse široká kamínkovatá hřebenovka pokračuje k horskému hotelu. Po levé straně se nachází hradba stromů, po pravé zas se přes pár smrků dá shlédnout do údolí Rožnovské Bečvy lemované dlouhým hřebenem Vsetínských vrchů s nejvyšším vrcholem Vysoká (1024m) při svém východním okraji. Je snadno rozpoznatelná, má tak trochu trojúhelníkový tvar a navíc je vyšší než ostatní kopce okolo. Dobře je při vlídném počasí vidět i Velký Javorník (1071m), nejvyšší vrchol rovněž dlouhého kompaktního hřebene Javorníků. Ne, že by byl terénně výrazný, ale poblíž vrcholu se nachází velké lyžařské středisko Kasárne jedinečné v tom, že má uprostřed lesa vymýcený prostor ve tvaru písmene „U“. Dále je možno spatřit město Rožnov p.R., jeho přílehlé okolí a Veřovické vrchy. Za jasného počasí lze zahlédnout také Malou Fatru, Roháče nebo Praděd.

U cesty před dřevěným hotelem postává druhá tabule Naučné stezky Radegast, která začíná na Pustevnách a končí devátým zastavením před kaplí na Radhošti. Tato konkrétní pojednává o názvech hor. Píše se tu, že originální názvy vrchů jsou dílem dávných salašníků a podobné se nevyskytují jinde, než v Karpatech, kde se v minulosti salašnický hospodařilo. Nám je sem přinesli přistěhovalci z Haliče (dnes Polsko) a z Uher (dnes Slovensko), kteří se svými stády ovcí osídlovali Beskydy. Jméno horu v podstatě popisovalo (tvar, lesnatost, pastviny aj.). Například Grůň je táhlý horský hřbet, který odbočuje z hlavního hřebene; Kyčera je strmý kopec na vrcholu úplně nebo aspoň částečně zalesněný; Javořina je horská pastvina řídké porostlá lesem; Polana je horská pastvina uprostřed lesů; Sihla je zas mokřad nebo mokrá louka nevhodná pro pastvu atd. Když bylo blízko sebe víc vrcholů podobného tvaru, přidalo se ještě další jméno, aby se od sebe snadno rozeznaly. To název „Radhošť“ není odvozený od jména slovanského boha Radegasta (Radgosta) ani podle tvaru a zalesnění hory, nýbrž podle nových studií vznikl zřejmě ze slovanského mužského jména Radhost. V překladu by tedy Radhošť byl Radhostova hora. A mimochodem, horský hotel Radegast je tmavá celodřevěná budova postavená v letech 1933-1935 se 13 pokoji a stylovou jídelnou, to celé v typické horské architektuře.

Až po **Radhošť, hřeben, rozc. (1080m)** se jde mírně z kopce a je pěkně vidět na bečevskou stranu. Však je tu také info panel NS nadepsaný příhodně „Vidíte díky ovcím.“ Na vědomost se turistické veřejnosti dává, že kdyby se tu v minulosti nepáslo, asi by nebyl jiný důvod zlikvidovat místní les. Salašníci totiž využili i neúrodnou půdu na hřebenech a svazích, která byla jinak zemědělsky bezcenná. Podobně jako Radhošť byly odlesněny téměř všechny hřebeny v Beskydech a na Valašsku. Pojem „salaš“ zahrnuje celé letní hospodářství (budovy, stádo, přílehlé pastviny, personál). Na Valašsku se chovaly ovce valašky, které dobře snášejí drsné podmínky v horách. Nejsou sice dobré na maso a nemají kvalitní vlnu, hlavním užitkem z jejich chovu jsou

však sýr a další mléčné produkty. Salaš na Černé hoře byla jednou z posledních salašů na Rožnovsku. Nejdéle pásli ovce bača Blinky na Radhošti, ovce vyháněl na salaš ještě několik let po válce. Ze salašů zůstaly dnes jen zbytky základů.

Od rozcestníku vybíhá na obě strany zelená turistická značka. Jedno 7km dlouhé rameno do Dolní Bečvy a druhé 4km do Ráztoky. K nejbližšímu modrému ukazateli situovanému u sochy Radegasta je to 1,5km. Po radhoštské hřebenovce se jde dobře. Je lemovaná dřevěnými lavičkami a zajímavými tabulemi NS. Třeba teď, když ze sedla s rozcestníkem budete mírně překlénovat nevelký hrb v hřebeni, se zrovna s jednou potkáte. Mluví se v ní o cennosti NPR Radhošť, o níž jste si mohli více přečíst o pár odstavců tohoto textu výše. Na exponovaném místě zhruba uprostřed hřebene, což je o kousek dál, než stojí předchozí panel NS, je situován kámen s kovovou pamětní deskou s vyrytým textem. Na tomto místě, kterému se říká Záryje, byl totiž 28.4. 1868 vyzvednut základní kámen ke stavbě Národního divadla v Praze. Z 18 kamenů z Čech a Moravy byl do Prahy přivezen jako první a dne 5.5. 1868 byl slavnostně předán. Záryje ovšem nejsou známe jen díky tomu. Jak se lze dočíst na tabuli NS č.5, jedna z 8 radhoštských rozsedinových jeskyní zvaných valašsky ďúry se nyní nachází přímo pod vašimi nohama. Pasterci na salaších některé využívali jako sklepy na uskladnění mléčných výrobků, jiné zase zasypávali, aby do nich nepadaly ovce. O radhoštských ďúrách koluje halda pověstí, zvláště těch o pokladech. Jeskyně jsou často spojovány s datem příchodu věrozvěstů Cyrila a Metoděje, kdy se staly úkrytem modloslužebného náčiní vyznavačů kultu Radegasta. Někde tady je totiž prý pohřbena svatyně se zlatou sochou Radegasta. Prý se jimi také dalo prolézt až k Jablunkovu, na Velehrad nebo na Slovensko. Je to ale hloupost, podobně jako pověst, že z jeskyně Cyrilka na Pustevnách se dalo projet podzemím až na Radhošť v koňském povoze. Pseudokras tvoří defakto přes sebe popadané obrovské balvany, kterými lze někdy projít, někdy se proplazit, mnohdy se člověk protlačuje úzkými hlubokými puklinami, ale chodby pro jezdce tady nejsou určité. Ápropo, jedním z hledačů bájných pokladů byl v roce 1888 též spisovatel Svatopluk Čech. O radhoštském podzemí existuje dokonce odborná literatura. Tou nejstarší je mapa jeskyní z roku 1755 a popis dobývání pokladu v Radhošti od Jana Šebesty z roku 1830.

Záryje jsou stupňovitě klesající zalesněný svah s řadou výrazných terénních propadů a mísovitými prohlubněmi fungujícími jako pseudozávrtky. Jedná se o výsledek intenzivního působení svahových a gravitačních procesů na tektonicky narušeném flyšovém souvrství. První doložené výzkumy v této oblasti prováděla speleologická skupina ORCUS v roce 1977 a v tomtéž roce byly otvírkovými pracemi objeveny tyto doposud známé jeskyně na Záryjích: Biskupova I, Raichova díra, V Kapradí a Šampiönka. Největší jsou jeskyně Biskupova I s celkovou průleznou délkou 42m a Raichova díra se 41m. Pokrok v hledání nových jeskyní nastal v květnu 2002, kdy po vydatných deštích stékající voda do země odkryla další možnost výskytu podzemní prostory a byla objevena jeskyně Radegast s délkou prostor 46m a hloubkou 12m. Tím byl dán nový impuls k důkladnějšímu průzkumu lokality. O 2 roky později objevil Josef Wágner mělký propad. V létě na něm začali speleologové pracovat a po dvou akcích a prokopání o 3m níže se jim podařilo poprvé proniknout do nových prostor a tím objevit novou jeskyni, která dostala jméno Salajka. Jméno má podle prvního člověka, kterému se podařilo prostoupit a tím byl Josef Szalai. Jméno bylo s úctou k tradicím kraje přizpůsobeno krajové řeči. Po objevu a v průběhu roku 2005 probíhalo v jeskyni mapování a prolongační práce, až zůstaly pouze neprůlezná pukliny a jedno místo, které je potřeba rozšířit pomocí vrtačky a sekáče. Nebo bouracím kladivem. Stržení v místním prostředí vůbec nepřichází v úvahu, už kvůli charakteru pseudokrasových rozsedinových jeskyní. Současná délka průlezných prostor Salajky je celkem 156m, čímž se zařadila na čtvrté místo nejdelších pseudokrasových jeskyní české části Karpat. Nejdelší naší jeskyní nadále zůstává Cyrilka s délkou 375m. Původní propad byl zcela odtěžen. Ústí jeskyně bylo kvůli opakovanému zasypávání rozšířeno, vyžděno a zabezpečeno mříží. Pod ústím se dostaneme do první komory vysoké v nejvyšším místě 1,5m. Ve skutečnosti se jedná o puklinu zužující se ve směru 300° SZ do neprůlezná. Nejširší část na opačné straně je ukončená blokovou sutí. Je štěstím, že se nachází hned pod objevným ústím. Nebýt této situace, sotva by se podařilo postoupit dále. Zhruba v půli dolů ukloněné komory je puklina směřující severním směrem a po překonání úžiny na jejím začátku se dostaneme do hlavních částí této jeskyně. Hlavní části začínají vertikálou 12m hlubokou průměrem 1-1,5m. Tato část se nazývá Studna a je volně ležitelná díky členitosti skalních bloků. Další pokračování je ve třech výškových úrovních a hlavní tahy pokračují spleť, místy vzájemně propojených chodeb. Pro jednodušší určení proto jeskyňáři prostor rozdělili na východní, západní a severní větev. Každá větev začíná v jiné výškové úrovni. První úroveň (patro) tvoří přístupová chodbička s úžinou která vyústí do studny. Další úroveň je o metr níže a tvoří ji prostora s orientací na východ. Po pár metrech končí v neprůlezná úžině, za kterou je vidět další prostornější puklinu orientovanou opět k severu. Toto platilo donedávna. Místo se podařilo na podzim roku 2008 rozšířit, prostoupit a tím i zvětšit celkovou délku průlezných prostor o dalších 38m. Tyto zatím poslední nové prostory i nadále zůstávají průlezná pouze pro chudé a menší postavy, a to díky dvěma velmi úzkým profilům chodby hned na začátku. Prostory jsou tvořené na 7x doprava zalomenými, na sebe napojenými chodbami o šířce 0,3-1m a výšce 1,5-5m. Hlavní prostory směřují nejprve na sever, potom se lomí na východ a nakonec se prudce zlomí k jihu. Celková tendence nových prostor má sestupný charakter a zádňí partie jsou o 3m hlouběji než dosavadní nejnižší místo v jeskyni.

Skalní bloky v jeskyních se stále pomalu pohybují a jeskyně mění svůj tvar, z toho důvodu je vstup do těchto jeskyní životu nebezpečný. Navíc může lidská přítomnost v jeskyni v nevhodnou dobu způsobit smrt vzácných

netopýřů, kteří zde přebývají. Místo do hledání jeskyně se proto raději pusťte po lehce šterkovité hřebenovce na malé návrší, kde se nachází horní stanice vleku. Svah sjezdovky je otevřen na frenštátskou stranu. Půlkruhové panorama nabízí pohled zprava na Pustevny (1010m) pod vrškem Tanečnice (1084m), hřeben se od ní pak ostře lomí do Čertova mlýna (1205m), který odtud ale není tak dobře vidět jako Kněhyně (1257m). Při dobrém počasí dokresluje tento klasický obraz vzdálená Lysá hora (1323m). Od Tanečnice se spouští severním směrem malý přehlížený Okrouhlý (986m) a větší Nořiči hora (1047m), jež je víceméně rozsochou Tanečnice. Zpoza ní vyčnívá nad terén ve své tmavě zelené podobě Ondřejník (964m), na pozadí se dále vine nevysoký hřebínek Palkovických hůrek (660m), údolím říčky Ondřejnice je od nich vizuálně oddělen vrch Kazničov (601m), více doleva stojí osaměle malý tmavý vršek Tichavská hůrka (544m) a nakonec zcela vlevo je situován soubor tří různě velkých kopečků sjednocených pod masiv Červeného kamene (692m).

Od úrovně sjezdovky jsou na hřebenové cestě položeny panelové bloky pro lepší schůdnost. Terén zhruba středním úhlem klesá do sedla a stejně tak z něj hned vychází. Ocitáte se na bezejmenném vršku vysokém 1105m, kde již dlouhá léta stojí socha Radegasta. Samotný geodetický bod se nachází však až při okraji cesty za Radegastem. U sochy se tak dlouho kumulovali turisté, až se někteří podnikavci chopili příležitosti a vybudovali tu velké kryté posezení s bufetem. Poblíž je umístěn též rozcestník **Radegast, socha (1105m)** a info panel NS s nákresy, jak mohl podle některých Radegast vypadat. Otázkou však také je, jestli vůbec Slované nějakého boha Radegasta měli. Historické záznamy hovoří o uctívání Radegasta pouze u Slovanů v okolí Baltského moře. Podle kronikáře Adama Brémského, pišícího v 11.stol., měl bůh Redigast v 9.stol. velký chrám v bájném městě Rethra. Radegastovi jako bohu řemesel a obchodu tam byl postaven chrám a zhotovena socha ze zlata na nachovém lůžku. Původ tohoto božstva spojil s gótským náčelníkem Radagaistem, jenž se spřátelenými slovanskými kmeny v období stěhování národů neúspěšně zaútočil na Řím. Po smrti jej Slované uctívali jako božstvo, jemuž přinášeli oběti za vítězství v boji. Radegastova socha prý byla zhotovena z lesklého zlata, ozdobena kovovou korunou na načechraných vlasech, na hrudi se mu vyjímala černá býčí hlava a v levici držel dvojsečnou sekyru. Pozdější autoři tvrdí, že šlo o omyl a že chrám patřil mnohem známějšímu bohu Svarožicovi. První záznamy u nás se objevují až v 18.stol. Všechny mluví o uctívání Radegasta pouze v Beskydech a pouze na Radhošti. Nikde jinde na Moravě ani v Čechách zmínky o Radegastovi nejsou. Že by byl Radegast uctíván jenom u Baltu a na Radhošti? Legendy vypráví o tom, že socha mluvila a věštila budoucnost, že se tu prováděly magické obřady, anebo o tom, že se tu ještě v 19.stol. pohřbívali sebevrazi ze širokého okolí.

Pohanský bůh **Radegast** byl bohem slunce, války a vítězství, úrody, pohostinnosti, plodnosti, řemesel a obchodu. Naši předkové k němu měli úctu. Z daleka za ním přicházeli, aby mu přinesli dary – dobytek, část úrody, ulovenou zvěř. Koncem jara pak na Radhošti staří Slované slavili letní slunovrat. O nocích se rozzářily vaty, lidé tančili a zpívali. Pohanské zvyky přetrvaly i do dob křesťanských a nezabránila tomu ani pověst, že modlu Radegasta prý strhli Cyril s Metodějem, kteří na jeho místo postavili kříž. Popsat vzhled Radegasta není tak jednoduché. Každý z autorů, zkoumajících minulost Radhoště, si ve své mysli vytvořil vlastní podobu. Nejznámější Radegast se zrodil ve fantazii frenštátského rodáka, profesora Akademie krásného umění v Chicagu, akademického sochaře Albína Poláška. Již roku 1925 vytvořil dřevěný model sochy. Konečná podoba vznikla roku 1930 v Praze. Byla odlita z umělého kamene se železnou vložkou a přísadou žulové drti, zevnitř zpevněna cementem. Byla dutá, vysoká 3,2m a stála na podstavci vysokém 1,5m. Veškeré náklady financovali čeští rodáci žijící v Americe, a poté sochu věnovali své vlasti. Radegast má býčí hlavu, roh hojnosti s kačenou v pravé ruce, v levé zase mohutnou sekyru, masivní pás, suknicí s ornamenty a valašské krpce. Na podstavec se socha stěhovala už 3x. Při první cestě v roce 1931 nákladní auto se sochou uvízlo ve strmé zatáčce na Pustevnách, odkud ho druhý den muselo vytahovat 6 párů koní. Navíc se strhl silný déšť provázený bouřkou, při níž blesk zabil jednoho z vojáků, kteří u Radegasta drželi čestnou stráž. Roku 1980 byla socha demontována a rekonstruována olomouckým sochařem Karlem Hořínkem, ale nepřilíš uspokojivě. Na své původní místo byl vrácen 11.6. 1982. Kolos však špatně odolával drsným klimatickým vlivům. Největší újmu utrpěl poté, co do něj při bouřce uhodil blesk. Krajský ústav památkové péče v Ostravě proto rozhodl, že vzácný originál nahradí dokonalou kopií sochy. Pro tento záměr, jenž si vyžádal náklady ve výši 1mil.Kč, se podařilo získat jako sponzora Nošovický pivovar, který používá Radegasta ve svém logu. 22.5. 1996 byla socha opět demontována a převezena do dílny v Leskovci u Vsetína, aby sloužila jako vzor. Kopii vytvořili akademický sochař Miroslav Machala a kameníci Jan Sobek a Miroslav Zubíček z pravé jihočeské žuly. Vytesání trvalo 2 roky. Žula, z níž 7t těžkou sochu vytesali, vydrží i v extrémních horských podmínkách bez vážnějšího poškození několik století. Slavnostní odhalení se konalo 4.7. 1998. Originál sochy nyní stojí v prostorách frenštátské radnice.

U sochy se odděluje od hřebene žlutá turistická značka, aby po 1,5km skončila na Skalíkově louce. Jinak ale už máte za sebou ze sedla Pinduly 7,5km a 1,5km to ještě potrvá na Pustevny. Mírným tempem sestupujete kolem dalšího panelu NS. Tentokrát se více dozvíte o drsném počasí na horách a jeho vlivu na stromový porost. Podmínky na hřebeni nedovolují stromům vyrůst do takové výšky (cca 14m), jaká je k vidění třeba jen o 100m níž (cca 26m) anebo v úbočí (34m). Koruny nejsou pravidelné, snadno poznáte, odkud tady vítr fouká, neboť z toho směru mají větve stromy krátké nebo žádné, na opačné straně jsou zase větve dlouhé. Odborníci tomu říkají „vlajkové koruny“. Sníh se na Radhošti drží až 150 dní v roce, může stromy lámat, ale není pro ně tak nebezpečný jako námraza. Námraza nejčastěji vzniká za mlhy a větru při teplotě mírně pod nulou.

Vlhkost z mlhy nebo oblaků pak na chladných předmětech vytváří led. Ten narůstá proti směru pohybu vzduchu. Na jedné větvi může námraza vážit i stovky kg. Beskydy patří k nejdeštivějším místům u nás. Naprší a nasněží tu o polovinu vody víc, než v Rožnově p.R. Průměrná teplota na vrcholu Radhoště jsou 4°C.

Od zrušené sjezdovky si můžete prohlédnout právě zdolanou kulisu severního úbočí hory včetně staveb na vrcholku. Pak také je odtud vidět špička Velkého Javorníku (918m), opět Červený kámen (692m), Tichavská hůrka (544m) či Palkovické hůrky (660m), mnohem lépe jsou k spatření Okrouhlý (986m), Pustevny (1010m), Tanečnice (1084m), Noříčí hora (1047m) a úplně nejlíp se můžete pokochat klínem hor, z něhož prýští říčka Lomná.

Teď už se půjde až na Pustevny mírně z kopce. Od sjezdovky je již položen asfaltový koberec. Zakrátko přicházíte na tzv. Stupně. Je to ostřejší svah, v němž příroda vytvořila kamenné výstupky podobné schodům, po nichž se dá sejít anebo taky můžete pokračovat po asfaltce, která Stupně bez problémů obkružuje. Nahoře stojí předposlední info tabule Naučné stezky Radhošť, která vás poučí o začátcích turismu v Beskydech. Úplně prvním českým turistickým spolkem totiž byla **Pohorská jednota Radhošť** (PJR) založená ve Frenštátě p.R. roku 1884, tedy o 4 roky dřív, než mnohem známější Klub českých turistů (KČT). PJR se zaměřovala čistě na Beskydy a Valašsko a nikdy tak počtem svých příznivců nemohla konkurovat KČT. Ovšem byla to právě ona, kdo jako první začal v ČR značkovat turistické trasy a bylo to právě okolí Radhoště, jenž bylo označováno nejdřív. Jedním z důvodů, proč PJR vznikla, byla snaha omezit v Beskydech velký vliv německých turistů. Českým turistům se dařilo udržet vliv v oblasti Smrku, Kněhyně a Radhoště, protože toto území patřilo olomouckému arcibiskupství, kdežto zbytek Beskyd od Lysé hory po Jablunkov patřil Habsburkům, kteří podporovali pouze německý turistický spolek Beskidenverein. Když tento německý spolek projevil zájem o turistickou útulnu na Radhošti pod kaplí (dnes v tom místě stojí vysílač), koupila ji rychle PJR. Musela se kvůli tomu hodně zadlužit, ale útulna se do německých rukou nedostala. Významnými členy PJR byli kupříkladu Leoš Janáček či Petr Bezruč. Po roce 1948 musel spolek svou činnost ukončit, obnoven byl až v roce 1990.

Na Stupních se nachází volně přístupná altánová rozhledna Cyrilka se třemi vykreslenými panoramatickými panely, podle nichž se můžete orientovat v názvech okolních kopců, aniž byste vytahovali mapu. Co zatím vidět nebylo, je východní panorama hor. Postavíte-li se čelem k Pustevnám, tj. k severu, spatříte hned nad chatami předvrchol a napravo od něj vrchol Tanečnice (1084m). Velmi zřetelně nyní vidíte sedlo mezi Tanečnicí a Čertovým mlýnem (1205m), který je posléze těsně spojen s vrcholem Kněhyně (1257m) a tímtéž směrem spatříte též částečně Lysou horu (1323m). Čertův mlýn má mocné úbočí. Nedaleko jeho vrcholu se nachází bezejmenný předvrchol (1118m), od něhož je na odvrácené straně sedlem oddělen málo známý tisícový vrch Magura (1067m). Rameno Čertova mlýna končí Bukovinou (995m) a více doprava už nahlížíte na vršky v okolí Horní Bečvy. Doslova ve středu zájmu je pak také jediná tisícovka Vsetínských vrchů, Vysoká (1024m), trčící ostře nad svůj hřeben.

Rozhledna Cyrilka z roku 1893 byla vybudována nákladem 244 zl. Blízko Pusteven stávala ještě jedna podobná rozhledna – Metodějka na vrchu Okrouhlý, jejíž stavba započala v létě 1897 a financovala ji PJR. Metodějka však již neexistuje.

Asi 250m východně od rozhledny se nachází **jeskyně Cyrilka**, nejdelší jeskyně na Radhošti a v Beskydech vůbec, sedmá nejdelší jeskyně v ČR. V roce 1895 nechal Dr. Fr. Příkryl rozšířit vchod do jeskyně, aby uskutečnil její průzkum. Domníval se, že je jeskyně spojena podzemními chodbami s 4km vzdálenou jeskyní Volářka, ale že na Záryjích tuto chodbu zasypalo kamení. Jeho popis je však spíše fantazií. Za první přesnější plán Cyrilky se považuje článek D. Tučníka z roku 1953. Jeskyni navštívil také známý krasový badatel K. Absolón, který zde studoval jeskynní faunu. Nejširšími výzkumnými pracemi, sledováním mikroklimatických změn, dynamiky svahových procesů či chiropterologickými sledováním se začali zabývat od roku 1969 členové České speleologické organizace ORCUS z Bohumína, kteří ve výzkumných pracích pokračují i v současnosti. Při prolongacích v koncových bodech systému se jim v roce 1976 podařilo proniknout do dosud neznámých partií nazvaných Nová část. Délka jeskyně byla tak prodloužena o 210m na dnešní celkovou délku 375m. Vstupní otvor do jeskyně má rozměry 0,5x0,6m, chodby mají převážně horizontální průběh a jsou vytvořeny ve dvou úrovních. Převažující směr chodeb je paralelní se směrem hřebene. Většina podzemních prostor jeskyně vznikla postupným rozšířením sítě tektonických puklin působením všech typů svahových procesů. Na mírně ukloněném svahu probíhají rozsedlinové chodby pouze několik metrů pod povrchem. Výška chodeb se pohybuje od pár desítek centimetrů až do 5m a šířka chodeb od neprůlezných spár až po prostory široké několik metrů, které vznikly převážně v místech křížících se puklin. Vstup do systému tvoří plazivka dlouhá 3m, která pokračuje kolmým stupněm 3m, který ústí do dvou největších dutin jeskyně (6x3m a 4x4m). Zde začíná tzv. Stará část jeskyně, kterou tvoří poměrně lehce zdolatelný systém křížících se rozsedlinových chodeb s několika menšími průlezy. Asi 15m od vstupu na dně chodby je úzký průlez vedoucí do nevelkých spodních partií jeskyně. V dutině zvané Vstupní dóm se nachází průlez do Nových částí. Tvoří je velmi úzká, několikrát zalomená plazivka, jež přechází v kolmý stupeň hluboký 4m. Tato puklina byla vyklizena od sutí a průlezně rozšířena v roce 1976. Po 9m průlez pod stropem vede do dalších rozsedlinových etážovitě uspořádaných chodeb zvaných Labyrint. Zde se nachází několik stalaktitových hůlek, dlouhých 10-12cm a o průměru 6-8mm. Tyto krápníky vznikly vysrážením uhličitanu vápenatého, vyluhovaného z vápnatých tmelů

hrubozrnných pískovců a ze slabě vápnných jílovcových složek. Zdolávání Nových částí je poměrně složité. Je tu několik úzkých průřezů a plazivek a většina prostor má blátivý charakter.

Poté, co sejdete pod Stupně, kráčí už široká vyšlapaná hřebenovka rychle rovnou ke stavbám na Pustevnách. Nejprve míjíte po pravé ruce dětský vlek s výhledem směr Horní Bečva, Čertův mlýn a Kněhyni, pak je tu několik novější srubů a chat sloužících jako bufety či jiné turistické zázemí, bus zastávka (parkoviště pro auta je o něco níž) a dvě asfaltové cesty z obou stran údolí. Obě slouží jako cyklostezky, ale jen po té na Rožnov se smí jezdit autem. Z historických budov narážíte jako první na kamennou útulnu Šumnou, za ní se nachází jídelna Libušín a vedle Libušína v řadě útulny Pústevňa a Maměnka. O Pustevnách hovoří také poslední, resp. první panel NS Radegast i první panel navazující NS Čertův mlýn.

Jméno tohoto místa je dnes jedinou památkou na poustevníky, kteří **Pustevny** obývali. Poustevnictví bývalo v Čechách a na Moravě běžné až do roku 1782. Tehdy jej císař Josef II. zakázal. Přes tento zákaz tady poslední poustevník jménem Felix žil ještě další 2 roky. V jeho obydlí prý zůstal na zdi na skle malovaný obrázek Panny Marie, který byl později zavěšen na velký buk a lidé se k němu chodívali modlit. Ještě před 100 lety se turisté chodili dívat na zbytky dvou kamenných pousteven a na alej starých stromů vysázených poustevníkem Felixem. O popularizaci Pusteven se však především zasloužila Pohorská jednota Radhošť. Budováním turistického zázemí zachránila před rozpínavostí německého spolku Beskidenverein nejkrásnější úsek Beskyd. Když hukvaldské panství neumožnilo odkup pozemku na Pustevnách, odkoupila PJR v roce 1886 soukromý pozemek od Apoleny Malinové z Prostřední Bečvy (musel však padnout úplatek v podobě piva, slivovice a viržinek). První z útulen s výčepem a společnou noclehárnou s 16 lůžky, Pústevňa (ta vedle Libušína), jejímž stavitelem byl Jan Parma a náklad na její zbudování činil 1826 zl., byla slavnostně otevřena 9.8. 1891. V roce 1893 je na Stupních postavena rozhledna Cyrilka a je započato se stavbou kamenné útulny se 14 lůžky v 7 pokojích, Šumné. Budovu navrhl Alfréd Parma, avšak místní stavitelé se stavby ubytovny na tak klimaticky exponovaném místě zalekli, proto PJR musela povolát italské dělníky v čele s Giovannim Bertinim, kteří už měli zkušenosti s budováním chat v Alpách. Celkový náklad na výstavbu činil 8178 zl. a slavnostní otevření za účasti kapely z Kozlovic proběhlo 5.8. 1894. Dostavbou Šumné ukončila PJR první dekádu své existence. Úspěch činnosti vede i přes nějaké dluhy jednotu ke zbudování rozhledny Metodějky v roce 1897 a začíná se stavět třetí útulna s 15 pokoji a společnou noclehárnou, Maměnka (ta s věžičkami), spolu s jídelnou pro 200 hostů, Libušín. Obě stavby provedl vsetínský stavitel Michal Urbánek podle návrhu u něj zaměstnaného slovenského architekta Dušana Jurkoviče. Interiér jídelny byl vyzdoben malbami pražského malíře Karla Štapfera, některé z nich podle akvarelových studií Mikoláše Alše. Honorář malíře činil 4 zl. denně, nocleh a stravu měl zadarmo. Malby interiérů útulen dělali Jan Bartoš a František Buzek. Maměnka a Libušín byly částečně zpřístupněny již při svěcení kaple na Radhošti 10.9. 1898, avšak slavnostně otevřeny byly až 6.8. 1899. Spolu s nimi i zvonice, kuželna, letní tělocvična a v roce 1898 na hostinec Krčma přestavěná první útulna daly Pustevnám jejich definitivní podobu. Zakoupením dalších pozemků v roce 1908 se dostává do majetku PJR celý horský hřeben od hotelu Tanečnice (1924-1926) až k rozhledně Cyrilka a asi 15ha na Radhošti. Za 2.sv. války byly na Pustevnách ubytováni vojáci. V té době Libušín a Maměnka zchátraly tak, že se po válce uvažovalo o jejich zbourání. Byly však zachovány i díky přimluvě jejich autora, architekta Jurkoviče. Dnes jsou tyto dvě stavby se starou útulnou a zvoničkou vyhlášeny za národní kulturní památku. Ke konci války, 27.4. 1945 se o Pustevny dokonce bojovalo. To když ubytované maďarské vojáky vyhnala slovenská partyzánská brigáda M.R. Štefánka. Druhý den se Maďari pokusili dobít Pustevny zpět, ale nepovedlo se jim to a museli prchnout.

Mezi Šumnou a Maměnkou se nachází rozcestník **Pustevny, chaty (1010m)**, jenž udává směr pro zelenou a červenou značku. Vaše modrá končí po 3km v Ráztoce. Hledání jejího pokračování je poměrně komplikované. Vězte tedy, že musíte obejít otočnou webkameru na vysokém sloupu u Šumné a vydat se ušlapaným chodníčkem dolů po malé sjezdovce. Zhruba v polovině svahu jej kříží zpevněná cesta. Za ní hned vklouzne značka do lesa a pokračuje směrem dolů. Vyšlapaných je zde mezi stromy nespočet cestiček, nové značení se klikatí o hodně víc než to původní, z něhož zůstaly na stromech jen zašedlé barevné fleky. Průměrný sklon svahu je poměrně ostrý. Povětšinou se schází okrajem lesa podél velké sjezdovky, ale klidně můžete zkusit i pěšinku podél sloupků vleku. Krom toho, že je tu otevřenější prostor, je také nakrátko vidět i sedačkovou lanovku z Ráztočky na Pustevny. U spodní stanice vleku se sjezdovka a záhyb turistického chodníku střetávají, aby nyní značka učinila ostrou zatáčku a nějakou chvíli se přibližovala klínu hory, kudy protéká Lomná. Narážíte na vrstevnicovou cestu, ovšem nejedete po ní. Přecházíte ji a po dalších serpentínách se dostáváte na malý vykáčený svah, po němž už sejdete k jakési turistické chatě. Značka prochází kolem ní a pokračuje po asfaltové příjezdovce podél přirozeného toku Lomné mírně dolů do údolí. Při cestě stojí informační panel Lesů ČR pojednávající stručně o této říčce. Na délku má 9,3km, z toho 4,6km je na území CHKO. Pramení přibližně v 950m.n.m. pod Pustevnami a vlévá se do Lubiny. V letech 1907-1927 proběhlo hrazení Lomné (podélné odláždění, příčné zděné kamenné stupně) a celá úprava byla ukončena přehrázkou s lapačem splavenin na Ráztoce.

Brzy nato přicházíte k dolní stanici **lanovky**. V roce 2010 uplynulo již 70 let od zahájení provozu tehdy první sedačkové lanovky v Evropě. Provoz na 887m dlouhé jednosedáčkové lanovce s převýšením 304m byl zahájen 4.3. 1940. Trasa tehdy byla vedena na 18 dřevěných podpěrách vysokých jen 4-4,5m, z toho 2 podpěry byly tlačné. Celkem 81 sedaček zajistilo kapacitu 216 osob/hod. a při rychlosti 1,2 m/s trvala jízda 12min.

Dalších 7 nákladních vozů se využívalo k přepravě zavazadel. Během léta a podzimu 1940 byly za plného provozu dřevěné podpěry nahrazeny ocelovými z ohýbaných kolejnic. V roce 1956 byla provedena kompletní rekonstrukce lanovky. Strojní a elektrotechnické zařízení bylo modernizováno a původní podpěry nahrazeny novými, příhradové konstrukce. Sedačky byly vyměněny za nové a jejich počet byl zvýšen na 89. Při dopravní rychlosti 1,78 m/s měla rekonstruovaná lanovka kapacitu 321 osob a jízdní doba klesla na 8,1min. Zvýšil se i počet podpěr na 21. Koncem 70.let bylo rozhodnuto postavit novou lanovku v nové delší a výškově členitější trase. Ta byla vybudována v letech 1983-1986 a provoz byl zahájen 1.1. 1987, přičemž stará lanovka posloužila ještě při výstavbě nové a definitivně dojezdila v roce 1985. Bohužel se nepodařilo uchovat nic z původního zařízení této historicky mimořádně cenné lanovky. Výrobce nové dvousedáčkové lanovky je Tatrapoma Kežmarok. Dolní stanice byla posunuta podstatně níže do údolí, čímž se zvětšila délka lanovky na 1637m a převýšení na 400m. 162 sedaček zajistí kapacitu 900 osob/hod. Při rychlosti 2,5 m/s trvá jízda 10,9min. Na trase je celkem 18 podpěr, z toho jsou 4 tlačné. Původně se počítalo s výstavbou mezistanice, proto je podpěra č.13 portálová. Ani dvousedáčková lanovka však už dnes kapacitně nestačí. Proto se prý připravuje výstavba další dvousedáčkové lanovky směrem na velkou sjezdovku. Provoz je celoroční.

U lanovky koukněte na ukazatel **Ráztoka, lanovka (610m)**. Jeho modrý hrot ukazuje, že jste právě zvládli 2,5km a posledního 0,5km vám nyní chybí do cíle. Ujdete pár desítek metrů k velkému balvanu s pamětní deskou Prof. Ing. Dr. Josefa Konšela (1875-1958), lesnického inženýra a ředitele statků arcibiskupství olomouckého, který v radhošských lesích působil. Vedle jsou lavičky na posezení, ovšem to už jen kousek zbývá k turistické chatě. Kousek od ní byste našli bus zastávku a samozřejmě i rozcestník **Ráztoka, tur.ch., BUS (585)**. Od něj byste mohli pokračovat pěšky po červené 5km na vlakové nádraží ve Frenštátě p.R. anebo 4,5km do Bystrého, odkud jsou to pak ještě 2km po zelené na vlak do Kunčic p.O., případně můžete po zelené 4km zpátky na hřeben Radhoště.